

AUNTZAK.

Etzutela jan gabe
 osto puntik uzten,
 auntzak bazter guziyak
 larrutzen zituzten;
 eta bazter beraren
 jabeak mindurik,
 maiz botatzen zituben
 bizardunak andik.
 Artaz auntz bati jaio
 zitzayon burura,
 tranpaz engañatzea
 nausi etsai ura;
 eta mozturik bizar-
 adarrak ondotik,
 eta otso larru bat
 arturik gañetik,
 joanik jabeagana
 esan zion:—jauna,
 nik zuzenduko diot
 darabillen lana;
 utzitzen badit bere
 lurretan ibiltzen,
 nik jardungo det ango
 bizardunak iltzen;
 ni naiz otso gaistoa,
 etsaya aiena,
 nik garbituko diot

bere bazter dena:
 eta ura aitzeaz
 pozturik jabeak,
 utzi ziozkan libre
 goiak eta beak;
 esanaz, arengana
 fíyatutzen zala,
 eta ark auntz angoak
 garbitu zitzala.
 Artan joan zan otsoa
 mendira segiran,
 bañan auntzakin, bera
 alkarturikan an,
 pozez otsoa denak
 zutela erdiyan,
 lasai segitu zuten
 gero pikardiyan.

. . . . .

Au da zalanzaririk
 bear bada artu,
 ondo bear zaiola
 nor dan begiratu;
 ichupetan fíyatzen
 denak nor nairekiñ,
 gal lezakela bere
 buruba arekiñ.

RAMON ARTOLA.

